

2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie okoliczność, że przewozy świadczone są przez przedsiębiorstwa taksówkowe i przedsiębiorstwa wynajmujące samochody na podstawie szczególnego porozumienia z klientami hurtowymi na prawie jednakowych warunkach?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1); z ostatnimi zmianami.

(²) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 10 października 2012 r. — Karin Oertel przeciwko Finanzamt Würzburg mit Außenstelle Ochsenfurt

(Sprawa C-455/12)

(2012/C 399/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Karin Oertel

Strona pozwana: Finanzamt Würzburg mit Außenstelle Ochsenfurt

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 12 ust. 3 lit. a) akapit trzeci w związku z kategorią 5 załącznika H do szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. (¹) z uwzględnieniem zasady neutralności stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje obniżoną stawkę podatku VAT w przypadku przewozu osób w komunikacji lokalnej taksówką, podczas gdy przewóz osób w komunikacji lokalnej samochodem wynajmowanym podlega zwykłej stawce podatku VAT?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1); z ostatnimi zmianami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 16 października 2012 r. — Copydan Båndkopi przeciwko Nokia Danmark A/S

(Sprawa C-463/12)

(2012/C 399/23)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Copydan Båndkopi

Strona pozwana: Nokia Danmark A/S

Pytania prejudycjalne

1) Czy jest zgodne z dyrektywą 2001/29/WE (¹) ustawodawstwo państw członkowskich gwarantujące rekompensatę podmiotom praw autorskich za zwielokrotnianie dokonywane przy użyciu jednego z następujących źródeł:

1) plików, na których używanie zezwoliły podmioty praw autorskich i za które klient zapłacił (treść licencjonowana pochodząca np. ze sklepów online);

2) plików, na których używanie zezwoliły podmioty praw autorskich, ale za które klient nie zapłacił (treść licencjonowana np. w związku z akcją marketingową);

3) własnego odtwarzacza DVD, CD i MP3, komputera itd. użytkownika, gdy nie są zastosowane skuteczne środki technologiczne;

4) własnego odtwarzacza DVD, CD i MP3, komputera itd. użytkownika, gdy są zastosowane skuteczne środki technologiczne;

5) odtwarzacza DVD, CD i MP3, komputera itd. osoby trzeciej;

6) bezprawnie skopiowanych utworów z internetu lub innych źródeł;

7) plików skopiowanych zgodnie z prawem w inny sposób np. z internetu (z dozwolonych źródeł, ale bez udzielenia licencji)?

2) W jaki sposób należy uwzględniać skuteczne środki technologiczne (zob. art. 6 dyrektywy) w ustawodawstwie państw członkowskich dotyczącym rekompensaty dla podmiotów praw autorskich [zob. art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy]?

3) Co należy rozumieć przy wyliczaniu rekompensaty za kopiowanie na użytek prywatny [zob. art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy] przez wspomniane w motywie 35 dyrektywy „przypadki, gdy szkoda poniesiona przez podmiot praw autorskich jest niewielka”, skutkujące tym, że nie byłoby zgodne z dyrektywą ustawodawstwo państw członkowskich przewidujące rekompensatę na rzecz podmiotów praw autorskich za takie kopiowanie na użytek prywatny (zob. w związku z tym sondaż, o którym mowa w części 2 powyżej)?

- 4) a) Przy założeniu, że pierwszorzędną lub najważniejszą funkcją kart pamięci w telefonach komórkowych nie jest kopiowanie na użytek prywatny, czy jest zgodne z dyrektywą ustawodawstwo państw członkowskich gwarantujące rekompensatę podmiotom praw autorskich za kopiowanie na karty pamięci telefonów komórkowych?
- b) Przy założeniu, że kopiowanie na użytek prywatny jest jedną z kilku pierwszorzędnych lub zasadniczych funkcji kart pamięci w telefonach komórkowych, czy jest zgodne z dyrektywą ustawodawstwo państw członkowskich gwarantujące rekompensatę podmiotom praw autorskich za kopiowanie na karty pamięci telefonów komórkowych?
- 5) Czy jest zgodne z pojęciem właściwej równowagi widniejącym w motywie 31 dyrektywy oraz z jednolitą interpretacją pojęcia godziwej rekompensaty [zob. art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy], która musi opierać się na „szkodzie”, ustawodawstwo państw członkowskich przewidujące pobieranie opłaty za karty pamięci, podczas gdy nie pobiera się opłaty za pamięć wewnętrzną w przypadku odtwarzaczy MP3 lub iPodów, które są przeznaczone i głównie używane do celów kopiowania na użytek prywatny?
- 6) a) Czy dyrektywa sprzeciwia się temu, by ustawodawstwo państw członkowskich przewidywało pobieranie opłat za kopiowanie na użytek prywatny od producenta lub importera, który sprzedaje karty pamięci podmiotom gospodarczym odsprzedającym karty pamięci zarówno klientom prywatnym, jak i prowadzącym działalność gospodarczą, przy czym producent lub importer nie wie, czy karty pamięci zostały sprzedane klientom prywatnym czy prowadzącym działalność gospodarczą?
- b) Czy na odpowiedź na pytanie 6 a) ma wpływ to, czy w ustawodawstwie państwa członkowskiego ustanowione są przepisy skutkujące tym, że producenci, importerzy lub dystrybutorzy nie muszą uiszczać opłaty za karty pamięci używane do celów zawodowych; to, czy w przypadku gdy opłata została jednak uiszczona, producenci, importerzy i dystrybutorzy mogą uzyskać zwrot opłaty za karty pamięci, o ile są one używane do celów zawodowych; i to, czy producenci, importerzy lub dystrybutorzy mogą sprzedawać karty pamięci bez uiszczania opłaty innym przedsiębiorstwom zarejestrowanym przez organizację zarządzającą opłatami?
- c) Czy na odpowiedź na pytania 6 a) lub 6 b) ma wpływ to:
- 1) czy w ustawodawstwie państwa członkowskiego ustanowione są przepisy skutkujące tym, że producenci, importerzy lub dystrybutorzy nie muszą uiszczać opłaty za karty pamięci używane do celów zawodowych, ale pojęcie celów zawodowych interpretowane jest jako przyznające uprawnienie do odliczenia stosujące się wyłącznie do przedsiębiorstw zatwierdzonych przez Copydan, podczas gdy musi być uiszczana opłata za karty pamięci używane zawodowo przez innych klientów prowadzących działalność gospodarczą, którzy nie zostali zatwierdzeni przez Copydan;
- 2) czy w ustawodawstwie państwa członkowskiego ustanowione są przepisy skutkujące tym, że w przypadku gdy opłata została faktycznie uiszczona (teoretycznie), producenci, importerzy lub dystrybutorzy mogą uzyskać zwrot opłaty za karty pamięci, gdy są one używane do celów zawodowych, ale a) w praktyce tylko nabywca karty pamięci może uzyskać zwrot opłaty, i b) nabywca kart pamięci musi złożyć do Copydan wniosek o zwrot opłaty;
- 3) czy w ustawodawstwie państwa członkowskiego ustanowione są przepisy skutkujące tym, że producenci, importerzy lub dystrybutorzy mogą sprzedawać karty pamięci bez uiszczania opłaty innym przedsiębiorstwom zarejestrowanym przez organizację zarządzającą opłatami, ale a) organizacją zarządzającą opłatami jest Copydan i b) zarejestrowane przedsiębiorstwa nie wiedzą, czy karty pamięci zostały sprzedane klientom prywatnym czy prowadzącym działalność gospodarczą?

(¹) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Cosenza (Włochy) w dniu 19 października 2012 r. — CCIAA di Cosenza przeciwko Fallimento CIESSE SRL

(Sprawa C-468/12)

(2012/C 399/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Ordinario di Cosenza.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura (CCIAA) di Cosenza

Strona pozwana: Fallimento CIESSE SRL